

Obs. Nyligen ändrades ursprungsversionen på [de](#) av den här sidan. Våra översättare håller på att översätta den nya sidan till svenska.

Översättningen till [en](#) är dock redan färdig.

Swipe to change

[engelska](#)

Arvsrätt

Tyskland

Faktbladet har tagits fram i samarbete med rådet för notaries i EU (CNUE).

1 Hur upprättas ett förordnande om kvarlåtenskap (testamente, gemensamt testamente, arvsavtal)?

Ett testamente kan upprättas som ett så kallat holografiskt testamente (*eigenhändigtes Testament*) eller som ett offentligt testamente (*öffentliches Testament*). Ett holografiskt testamente kan endast upprättas av personer som har fyllt 18 år och måste i sin helhet vara skrivet för hand av personen i fråga samt vara undertecknat. Om testamentet är skrivet på skrivmaskin eller dator, om underskrift saknas eller om det exempelvis har dikterats på band är testamentet ogiltigt, vilket innebär att de lagliga arvtagarna ärver, om det inte föreligger något annat giltigt testamente där andra arvtagare anges. Av bevisskäl är det nödvändigt att underteckna med fullständigt namn, det vill säga med förnamn och efternamn, så att det inte kan uppkomma något tvivel om vem som har upprättat testamentet. Slutligen rekommenderas det starkt att datum och plats för nedtecknandet av testamentet anges. Detta är viktigt, eftersom ett nytt testamente helt eller delvis kan upphäva ett tidigare testamente. Om datum saknas på det ena eller båda testamentena, är det ofta svårt att veta vilket av de båda testamentena som är det senaste och därmed giltiga testamentet.

Makar eller partner i ett registrerat partnerskap kan även upprätta ett gemensamt holografiskt testamente. I sådana fall ska båda underteckna det gemensamt eller av endera makarna eller partnerna egenhändigt skrivna testamentet (för närmare uppgifter, se broschyren *Erben und Vererben* från förbundsjustitieministeriet och ministeriet för konsumentskydd, s. 28 *Was ist ein gemeinschaftliches Testament?*).

Den som vill vara säker på att inte begå något misstag vid utformningen av sitt testamente kan upprätta ett offentligt testamente, alltså ett testamente som upprättats av notarie (*notarielles Testament*). Då anges den sista viljan muntligen till en notarie som nedtecknar den skriftligt eller inlämnas, testamentet skriftligen till notarien (för närmare upplysningar, se broschyren *Erben und Vererben* från förbundsjustitieministeriet och ministeriet för konsumentskydd, s. 26 *Das öffentliche Testament*). Ett sådant testamente kan redan upprättas av minderåriga som har fyllt 16 år.

Ett arvsavtal ska ingås hos notarie i samtidig närvaro av båda parterna (för närmare upplysningar, se broschyren *Erben und Vererben* från förbundsjustitieministeriet och ministeriet för konsumentskydd, s. 34 *Der Erbvertrag*).

2 Bör förordnandet registreras och i så fall hur?

För att motverka risken att ett holografiskt testamente göms, förloras eller glöms bort, rekommenderas att testamentet inges till allmän domstol (*Amtsgericht*) – i Baden-Württemberg till och med slutet av år 2017 till notarie – för förvaring (*amtliche Verwahrung*). Ett testamente som upprättats av notarie förvaras alltid av myndighet. Samma sak gäller för ett arvsavtal såvida inte de avtalsslutande parterna utesluter en särskild förvaring av myndighet. I sistnämnda fall förblir handlingen i notaries förvar. Testamenten som förvaras av myndighet och arvsavtal ska öppnas när den person som har förordnat om kvarlåtenskapen (i lagen kallad *arvlåtaren*) avlider.

Holografiska testamenten samt av notarie bevitnade förordnanden om kvarlåtenskap (testamenten och arvsavtal) som förvaras hos allmän domstol – i Baden-Württemberg till slutet av år 2017 hos notarie – registreras sedan den 1 januari 2012 elektroniskt i det centrala testamentsregistret hos den federala kammaren för notaries (*Bundesnotarkammer*). Uppgifter från de ansvariga myndigheterna om förvaring av förordnanden om kvarlåtenskap som upprättats redan innan detta datum överförs till registret.

Bundesnotarkammer underrättas i egenskap av registermyndighet om samtliga dödsfall inom landet och underrättar domstol som är behörig att pröva successionsrättsliga tvister, för att testamentet ska kunna öppnas till följd av dödsfall, och det ska kunna fastställas huruvida det föreligger förordnanden och i så fall vilka och var dessa förvaras.

3 Finns det restriktioner vad gäller rätten att fritt förordna om sin kvarlåtenskap (t.ex. laglott)?

De närmaste anhöriga kan göras arvlösa genom testamente. Det har dock alltid ansetts orättvist om den överlevande maken, barnen och barnbarnen eller föräldrarna vid ett arvsfall skulle gå helt lottlösa, om dessa skulle ha varit lagliga arvtagare utan förordnandet genom testamentet. På grund av det av staten erkända och lagstadgade övertagandet av ömsesidigt ansvar gäller motsvarande förhållande den överlevande partnern i ett registrerat partnerskap mellan personer av samma kön. Lagstiftaren föreskriver därför en så kallad laglott (*Pflichtteil*) för denna snävt avgränsade persongrupp. De personer som har rätt till laglott kan kräva att arvtagaren eller arvtagarna betalar dem ett belopp som motsvarar hälften av värdet av den lagstadgade arvsloten.

Exempel: Arvlåtarskan efterlämnar make, med vilken hon levit i lagstadgad förmögenhetsgemenskap (*Zugewinnngemeinschaft*, äktenskapsförord som innebär att makarna kvarstår som ägare till sina respektive egendomsdelar medan all förmögenhetsökning under äktenskapet är gemensam) och en dotter. I testamentet har arvlåtarskan uppgivit sin make som ensam arvtagare. Kvarlåtenskapens värde uppgår till 100 000 euro. Dotterns laglott motsvarar en fjärdedel av detta belopp (i förhållande till maken, som upprättat en giftorätsordning tillsammans med arvlåtarskan, motsvarar dotterns lagliga arvslott hälften av hans andel). För att fastställa betalningskravets omfattning ska laglottskvoten multipliceras med arvets värde vid tidpunkten för frånfallet. Dottern kan således hävda rätt till laglott på 25 000 euro ($\frac{1}{4} \times 100\,000$ euro) visavi maken.

Arvlåtaren kan inte heller kringgå rätten till laglott genom att testamentera ett lägre belopp än hälften av en arvtagares lagstadgade arvslott. I sådant fall kan denna person göra anspråk på tillägg till arvsloten motsvarande högst halva värdet av den lagstadgade arvsloten.

Exempel: Arvlåtaren har testamenterat $\frac{1}{2}$ av kvarlåtenskapen till sin make med vilken han levit i lagstadgad förmögenhetsgemenskap mellan makar och $\frac{1}{2}$ till sin dotter. Kvarlåtenskapens värde uppgår till 800 000 euro. Dotterns laglott uppgår till $\frac{1}{4}$ (= 200 000 euro). Eftersom hon redan har erhållit 100 000 euro ($\frac{1}{2}$ av 800 000 euro) enligt testamentet, har hon rätt till den del av lagloten som saknas (100 000 euro).

Anspråk på laglott ska göras gällande inom tre år från den tidpunkt då arvtagaren fått kännedom om att en inskränkning av arvsrätten ägt rum, dock senast inom trettio år efter frånfallet.

Arvtagare kan begära uppskov med anspråket på laglott om en omedelbar uppfyllelse skulle drabba dem oskäligt hårt. I lagen nämns som exempel att familjens hem annars måste säljas. Men vederbörlig hänsyn ska också tas till de intressen som arvtagaren har. Uppskov innebär att lagloten inte måste

betalas ut omedelbart. Hur länge utbetalningen av laglotten kan skjutas upp samt vilka eventuella säkerheter som ska ställas för laglotten, ska domstolen avgöra i varje enskilt fall.

4 Vem ärver, och hur mycket, om det inte finns något förordnande om kvarlåtenskap?

Om arvlåtaren inte efterlämnar något testamente eller något arvsavtal fördelas arvet efter den lagstadgade arvsordningen.

Enligt tysk arvsrätt ärver i princip endast släktingar, det vill säga personer som har gemensamma föräldrar, mor- och farföräldrar och deras föräldrar, men även ännu mer avlägsna gemensamma släktingar. Ingifta släktingar anses inte vara släkt i denna bemärkelse och är således uteslutna från den lagstadgade arvsordningen. Detta gäller till exempel svärmor, svärson, styvfar, styvdotter, ingift faster eller moster och ingift farbror eller morbror, eftersom arvlåtaren eller arvtagerskan inte hade några gemensamma förfäder.

Ett släktskapsförhållande kan även följa genom adoption (adoption av barn). En adoption medför nämligen i princip att ett omfattande lagstadgat släktskapsförhållande uppstår till den som adopterar och dennes släkt, där samtliga rättigheter och skyldigheter ingår. Adoptivbarnen är i regel likställda med de biologiska barnen (särskilda regler kan dock gälla vid adoption av myndiga "barn").

Ett undantag från principen om arvsordning för släktingar föreligger för makar som, trots att de i regel inte är släkt med varandra, och därför inte har några gemensamma släktingar, ändå har en egen arvsrätt med avseende på sin partner. Om makar är skilda föreligger inte någon rätt till arv. Detta gäller även på vissa villkor för makar som lever åtskilda.

Partner i ett registrerat partnerskap är i arvsrättsligt hänseende likställda med makar. Däremot föreskrivs inte någon lagstadgad arvsrätt för andra samlevnadsformer.

Arvsrätt för släktingar:

Alla släktingar har inte arvsrätt av samma omfattning. Enligt lagen delas arvtagarna upp i olika arvsklasser:

Första arvsklassen

Till arvtagarna i den första arvsklassen hör endast den avlidnes avkomlingar, dvs. barn, barnbarn, barnbarns barn osv.

Utomäktenskapliga barn är lagstadgade arvtagare till båda föräldrarna samt till deras respektive släktingar. (Ett undantag föreligger för arvsfall i vilka arvlåtaren avlidit före den 29 maj 2009, om det utomäktenskapliga barnet föddes före den 1 juli 1949 – se broschyren *Erben und Vererben* från tyska justitieministeriet och ministeriet för konsumentskydd, s. 11 och 15 – respektive fotnoter).

Om det finns någon som tillhör denna grupp av särskilt nära släktingar, får övriga mer avlägsna släktingar inte del av arvet.

Exempel: Arvlåtaren har en dotter och ett flertal syskonbarn. Syskonbarnen ärver ingenting.

Barnbarn och barnbarns barn osv. kan i regel endast ärva om deras föräldrar redan har avlidit eller avstår från arv.

Exempel: Den avlidne hade en dotter och dessutom tre barnbarn som är barn till en redan avlidne son. Dottern erhåller hälften av arvet, medan barnbarnen får dela på den andra halvan, nämligen den del som skulle ha tillfallit deras far. Varje barnbarn erhåller således $\frac{1}{3}$ av arvet.

Andra arvsklassen

Arvtagarna i den andra arvsklassen utgörs av den avlidnes föräldrar och deras barn och barnbarn, dvs. arvlåtarens syskon och syskonbarn. Även i detta fall gäller att barn till arvlåtarens föräldrar endast ärver om arvlåtarens föräldrar redan har avlidit. De övertar arvslotten från sin avlidna mor eller far.

Släktingar i den andra arvsklassen kan ärva endast om det inte finns några släktingar i den första arvsklassen.

Exempel: Arvlåtaren efterlämnar två syskonbarn. System och föräldrarna är avlidna. Syskonbarnen ärver således hälften var.

Tredje arvsklassen och ytterligare arvsklasser

Den tredje arvsklassen omfattar mor- och farföräldrar och deras barn och barnbarn (fastrar och mostrar, far- och morbröder, kusiner osv.), medan den fjärde arvsklassen omfattar föräldrar till mor- och farföräldrar och deras barn och barnbarn. Arvsordningen grundas i huvudsak på samma regler som för de tidigare arvsklasserna. Från och med den fjärde arvsklassen träder emellertid inte längre avkomlingarna till mor- eller farföräldrarnas redan avlidna avkomlingar i de avlidna avkomlingarnas ställe. I stället ärver principiellt endast de närmaste släktingarna (övergång från arvsordning enligt härstamning till ett gradsystem). Följande gäller alltid: Om en släkting i en tidigare arvsklass fortfarande lever, utesluter detta alla möjliga arvtagare i en senare arvsklass.

Makar eller registrerade partner

Överlevande make eller maka respektive överlevande partner från ett registrerat partnerskap är – oberoende av de aktuella förmögenhetsförhållandena – lagstadgad arvtagare och ärver $\frac{1}{4}$ i förhållande till avkomlingar och $\frac{1}{2}$ i förhållande till släktingar i andra arvsklassen (dvs. föräldrar, syskon och syskonbarn till arvlåtaren) och mor- och farföräldrar.

Om makarna har levt i lagstadgad förmögenhetsgemenskap (vilket alltid är fallet såvida inte makarna har avtalat något annat genom äktenskapsförord), höjs ovannämnda arvslott med $\frac{1}{4}$. Motsvarande gäller för partner i ett registrerat partnerskap.

Om det varken finns släktingar från första eller andra arvsklasserna eller mor- eller farföräldrar, erhåller den överlevande maken eller registrerade partnern hela kvarlåtenskapen.

Exempel: Arvlåtaren efterlämnar sin maka med vilken han har levt i lagstadgad förmögenhetsgemenskap samt sina föräldrar. Maken erhåller $\frac{3}{4}$ ($\frac{1}{2} + \frac{1}{4}$) och föräldrarna, i egenskap av arvtagare tillhöriga den andra arvsklassen, $\frac{1}{8}$ var av kvarlåtenskapen. Dessutom erhåller maken (i förhållande till släktingarna tillhöriga andra arvsklassen eller mor- eller farföräldrar) i förväg (s.k. *Grosser Voraus*) i regel samtliga tillgångar som hör till hushållet samt bröllopsgåvor (i förhållande till släktingar tillhöriga första arvsklassen erhåller överlevande make/maka som lagstadgad arvtagare dessa tillgångar endast om det på ett försvarbart sätt kan hävdas att de behövs i hushållet).

Statens arvsrätt:

Om det varken finns någon make eller registrerad partner eller några andra släktingar, ärver staten kvarlåtenskapen. Dess ansvar är i princip begränsat till kvarlåtenskapen.

5 Vilken typ av myndighet är behörig när det gäller

5.1 arvsrättsliga frågor?

I princip är den allmänna domstol i vars domsaga arvlåtaren senast stadigvarande vistades behörig att pröva arvstvister (i Baden-Württemberg är till slutet av år 2017 i stället motsvarande notarie behörig).

5.2 att ta emot en förklaring om avstående från eller accept av arv?

Avstående från arv sker genom en förklaring till behörig allmän domstol. Förklaringen ska upptas i protokoll vid behörig domstol eller inges i offentligt bestyrkt form (se nedan för närmare detaljer).

För en förklaring om accept av arv ställs inga krav på särskild form eller på mottagande. Om en arvtagare låter fristen för avstående löpa ut gäller detta som accept.

5.3 att ta emot en förklaring om avstående från eller accept av legat?

Avstående från eller accept av ett legat görs genom förklaring gentemot den person som är ansvarig för legatet. Detta kan vara arvtagaren eller en legatarie (*Untervermächtinis*).

5.4 att ta emot en förklaring om avstående från eller accept av laglott?

Tysk arvsrätt innehåller inte några bestämmelser om förklaring om avstående från eller accept av laglott.

6 Ge en kort beskrivning att förfarandet för att göra upp arvsfrågan enligt nationell lag, inklusive avveckling av egendom och fördelningen av tillgångar (detta omfattar information om huruvida arvsförfarandet inleds av en domstol, annan behörig domstol eller på eget initiativ).

Öppnande av testamente:

Ett förordnande om sista viljan som ingivits till den domstol som är behörig att pröva successionsrättsliga tvister, respektive förvarats av myndighet, öppnas på initiativ av den behöriga domstolen när arvlåtaren avlider. Arvtagarna underrättas.

Arvsintygsförfarande:

Arvsintyget är ett intyg utställt av allmän behörig domstol (i Baden-Württemberg till slutet av 2017: notarie) till arvtagaren, med uppgift om arvinge, arvsrättens omfattning, arvskifte eller testamentsexekutor.

Intyget utfärdas av behörig domstol på begäran. I ansökan ska styrkas att de uppgifter som föreskrivs i lag är riktiga eller under ed försäkras att det inte föreligger någon grund för tvivel att uppgifterna är riktiga. Försäkran under ed kan avläggas hos en notarie eller vid domstol, såvida denna behörighet inte har överlätit helt till notarie enligt delstatens lagstiftning.

Utfärdande av ett europeiskt arvsintyg:

I lagen om internationella arvsrättsliga förfaranden (*Internationale Erbrechtsverfahrensgesetz*, IntErbRVG) regleras förfarandet för det europeiska arvsintyget. Det europeiska arvsintyget är ett intyg som gäller inom nästa hela Europeiska unionen (undantag: Irland och Danmark). Även detta intyg utfärdas i form av en bestyrkt kopia med begränsad giltighetstid på begäran av den domstol som är behörig att pröva successionsrättsliga tvister. Syftet med intyget är framför allt att underlätta arvskiften inom EU.

Fördelning av tillgångarna:

Om kvarlåtenskapen tillfaller flera arvtagare är dödsboets tillgångar gemensamma. Därför kan dödsbodelägarna endast förfoga över enskilda tillgångar i kvarlåtenskapen gemensamt, exempelvis måste de gemensamt sälja arvlåtarens bil om de bedömer att denna inte längre behövs. De ska även förvalta kvarlåtenskapen gemensamt. Detta kan ofta medföra betydande svårigheter, särskilt när arvtagarna är bosatta på olika platser och inte kan komma överens. För att undkomma denna ofta besvärande tvångsgemenskap, kan varje arvtagare i princip begära upphävande av denna (*Auseinandersetzung*). Det viktigaste undantaget är när arvlåtaren i testamentet har föreskrivit att kvarlåtenskapen inte får delas under en viss period, t.ex. för att bevara ett familjeföretag.

Om arvlåtaren har utsett en testamentsexekutor är denne ansvarig för uppdelningen av arvet. I annat fall ska arvtagarna själva företa uppdelningen. De kan ta hjälp av notarie. Om arvtagarna inte kan komma överens trots att de har anlitat en notarie återstår endast att väcka talan vid allmän domstol.

7 Hur och när blir någon arvtagare eller testamentstagare?

Vad gäller den lagstadgade arvsordningen, se ovan.

Om den avlidne har efterlämnat ett testamente har detta företrädare framför bestämmelserna om lagstadgad arvsordning. Om arvlåtaren har förfogat över hela kvarlåtenskapen i sitt testamente ärver således endast de som nämns i testamentet. Vad gäller personer som har rätt till laglott, se ovan.

Arvet övergår automatiskt till arvtagaren/arvtagarna vid arvlåtarens död (principen om automatiskt förvärvande av arvet). Arvtagare kan emellertid avstå från arv, se nedan.

Arvlåtaren kan i testamentet även förordna legat, t.ex. att enskilda tillgångar ur kvarlåtenskapen eller vissa belopp ska tillfalla särskilda personer. Legatarien blir inte arvtagare, utan har en rätt gentemot den ansvariga personen att erhålla de tillgångar i kvarlåtenskapen som föreskrivs i testamentet.

8 Är arvtagarna ansvariga för den avlidnes skulder och om ja, under vilka villkor?

Avstående från arv:

Arvtagarna är inte ansvariga för dödsboets skulder, om de har avstått från arvet inom föreskriven frist. I princip måste vederbörande förklara sin önskan att avstå från arv vid den behöriga domstolen inom sex veckor efter det att arvtagaren har fått kännedom om arvet och grunden för dennes ställning som arvtagare. Detta sker antingen genom upptagande i protokoll vid domstolen eller i offentligt bestyrkt form. I sistnämnda fall räcker ett brev, men det krävs att arvtagarens underskrift bestyrks av notarie. Avstående från och accept av arv är i regel bindande.

Ansvar vid accept av arv:

Om arvtagarna accepterar arvet anses de i rättsligt hänseende vara arvlåtarens efterträdare. Detta innebär att de även ärver skulderna, för vilka de även i princip ska ansvara med sina egna tillgångar.

Arvtagarna kan emellertid begränsa sitt ansvar för de ärvda skulderna till dödsboet. Detta innebär att eventuella fordringsägare till den avlidna personen visserligen kan vända sig till dödsboet med sina fordringar, men att arvtagarnas egna tillgångar är säkrade mot tredje part. Arvtagarna kan få en sådan begränsning av ansvaret genom att begära förvaltning av dödsboet vid behörig domstol eller begära att dödsboet försätts i konkurs hos behörig allmän domstol.

Det är emellertid möjligt för arvtagarna att få en ansvarsbegränsning även om kvarlåtenskapen inte ens täcker kostnaderna för förvaltningen av dödsboet eller konkursförfarandet. De kan åberopa kvarlåtenskapens ringa omfattning om en fordringsägare framställer krav. Arvtagarna kan vägra att betala dödsboets skulder i den mån kvarlåtenskapen inte räcker till. De är emellertid skyldiga att lämna ut den befintliga kvarlåtenskapen till fordringsägarna. Om arvtagarna enbart vill undvika att konfronteras med skulder som de inte har räknat med, räcker det att efterlysa borgenärerna (*Aufgebotsverfahren*). Arvtagarna kan begära att behörig allmän domstol uppmanar samtliga arvlåtarens fordringsägare att inom en viss frist meddela vilka fordringar de har gentemot arvlåtaren. Om en fordringsägare inte anmäler sina fordringar i tid, får denne hålla till godo med det som blir kvar av arvet. Förfarandet kan också ge arvingen klarhet om huruvida det finns skäl att godta arvet i form av en ansökan om förvaltning eller om insolvens.

9 Vilka handlingar och/eller vilken information krävs vanligtvis för registrering av fast egendom?

För att arvtagaren till en fastighetsägare ska kunna registreras som ägare i fastighetsregistret, krävs en ansökan om justering av fastighetsregistret och det måste styrkas att uppgifterna fastighetsregistret är felaktiga. För att en justering av fastighetsregistret ska kunna göras efter den registrerade ägarens död, måste den sökandes ställning som arvtagare kunna styrkas.

Den som vill styrka sin ställning som arvtagare för att därigenom kunna justera fastighetsregistret kan göra detta genom att lämna in ett arvsintyg eller ett europeiskt arvsintyg.

Om arvsordningen grundas på ett förordnande om kvarlåtenskap som föreskrivs i en offentlig handling (ett testamente upprättat av notarie eller ett arvsavtal), är det tillräckligt om förordnandet och protokollet om öppnandet inges till fastighetsregistret.

Om ett legat omfattar fast egendom och denna egendom ska kunna överlåtas till legatarien – oberoende av de tillämpliga arvsrättsliga bestämmelserna – krävs det att en notariehandling som visar att legatarien har förvärvat äganderätten till den fasta egendomen lämnas in.

Beroende på omständigheterna i det enskilda fallet kan ytterligare handlingar vara nödvändiga. För att registrera ett handelsbolag som arvtagare krävs det exempelvis att sökandens rätt att företräda bolaget styrks (t.ex. genom ett officiellt utdrag ur handelsregistret).

9.1 Är det obligatoriskt, eller obligatoriskt på begäran, att utse en boutredningsman? Om det är obligatoriskt eller obligatoriskt på begäran, vilka steg ska i så fall vidtas?

Syftet med en boutredning är enligt tysk arvsrätt att hindra att arvtagarnas egna tillgångar berörs av verkställandet av testamentet. Behörig allmän domstol ska endast utse en boutredningsman om detta begärs av en berättigad part (arvtagare, testamentsexekutor, fordringsägare, köpare av kvarlåtenskapen eller efterarvinge).

Boutredningsmannen är ett officiellt utsett organ som ska förvalta främmande tillgångar med egen partsställning vid en tvist. Boutredningsmannen utför sitt uppdrag i privat intresse för att förvalta främmande tillgångar och tillvarata samtliga parterns intressen (arvtagare och fordringsägare). Boutredningsmannens rättigheter och skyldigheter att förvalta dödsboet syftar inte bara till att bevara och öka dödsboets värde, utan främst till att tillgodose fordringsägarnas önskemål. Boutredningsmannens huvudsakliga uppgift är att avveckla dödsboets skulder.

9.2 Vem är behörig att verkställa förordnande om den avlidnes kvarlåtenskap och/eller har rätt att ha hand om boutredningen?

Förutom arvtagarna själva, boutredningsmannen (eller insolvensförvaltaren) (se ovan) och testamentsexekutorn (se nedan), kan en förvaltare (*Nachlasspfleger*) ha motsvarande befogenhet.

Allmän behörig domstol utser en förvaltare på eget initiativ, om det uppkommer ett aktuellt behov vid en tidpunkt när det är oklart vem som är arvtagare eller om denne kommer att acceptera arvet. Syftet med att utse en förvaltare är att man vill skydda och bevara kvarlåtenskapen i den okända arvtagarens intresse.

Allmän behörig domstol fastställer förvaltarens behörighet utifrån behoven i det enskilda fallet. Behörigheten kan vara omfattande eller endast avse förvaltningen av enskilda tillgångar i dödsboet. Oftast har förvaltaren i uppdrag att fastställa okända arvtagare och att skydda och bevara dödsboet.

En förvaltare utses principiellt sett inte för att tillgodose fordringsägarnas intressen, utan främst för att skydda arvtagarna. Undantagsvis kan betalningen av dödsboets skulder från dess medel emellertid tillhöra förvaltarens uppgifter om det krävs för att dödsboet ska förvaltas korrekt och bevaras eller för att förhindra skada, särskilt för att undvika kostnader genom onödiga rättstvister.

9.3 Vilka befogenheter har en boutredningsman?

Arvlätaren kan genom ett förordnande om kvarlåtenskap utse en eller flera testamentsexekutorer. Vidare kan arvlätaren bemyndiga tredje man, testamentsexekutorn eller allmän behörig domstol att utse (ytterligare) en testamentsexekutor. Uppdraget som testamentsexekutor inleds när den utnämnda personen antar uppdraget.

Enligt lag är det testamentsexekutorns uppgift att utföra arvlätarens sista vilja. Om det föreligger flera arvtagare ska denne fördela kvarlåtenskapen mellan dem.

Testamentsexekutorn ska förvalta kvarlåtenskapen. I synnerhet har denne rätt att ta kvarlåtenskapen i besittning och förfoga över dess tillgångar. Arvtagarna kan inte förfoga över tillgångar som omfattas av testamentsexekutorns förvaltning. Testamentsexekutorn har även rätt att ådra sig skulder för dödsboet om detta krävs för en korrekt förvaltning. Beslut om att hållas kostnadsfritt ska endast vara giltiga om de ger en moralisk eller moralisk skyldighet att ta hänsyn till. Arvlätaren kan emellertid begränsa testamentsexekutorns befogenheter efter eget godtycke i förhållande till lagbestämmelserna. Det står även arvlätaren fritt att föreskriva testamentsexekutionens varaktighet. Exempelvis kan arvlätaren begränsa testamentsexekutorns uppdrag till att endast omfatta avvecklingen och fördelningen av kvarlåtenskapen på kort sikt. Arvlätaren kan emellertid i sitt testamente eller arvsavtal även föreskriva en långsiktig exekution (*Dauervollstreckung*). En långsiktig exekution kan i princip föreskrivas för högst 30 år, räknat från frånfallet. Arvlätaren kan emellertid föreskriva att förvaltningen ska pågå fram till arvtagarens eller testamentsexekutorns död eller någon annan händelse som rör någon av dessa personer. I sådana fall kan testamentsexekutionen till och med pågå längre än 30 år.

10 Vilka handlingar utfärdas vanligtvis enligt nationell lagstiftning under eller efter ett arvsfall för att bevisa förmanstagarnas ställning och rättigheter? Har de särskilda bevisvärden?

För att bevisa arvsrätten krävs i regel ett arvsintyg eller ett europeiskt arvsintyg, t.ex. när arvtagaren ska registrera en fastighet eller ett konto från arvlätaren i sitt eget namn. Om det föreligger ett offentligt testamente (se ovan), måste inte alltid ett arvsintyg eller ett europeiskt arvsintyg visas upp i dessa fall.

Den här webbsidan hör till portalen [Ditt Europa](#).

Du får gärna [lämna synpunkter](#) på innehållet

Your
Europe

This webpage is part of an EU quality network

Senaste uppdatering: 11/03/2024

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.